

ת"ד 599/12/13 - מדינת ישראל נגד יורם כהן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

24 יוני 2015

ת"ד 599-12-13 מדינת ישראל נ' כהן

לפני כבוד השופטת איילת גרבי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב

נגד

הנאשם

יורם כהן

ע"י ב"כ עוה"ד אלמוג אזולאי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

1. ביום 5.12.13 הוגש כתב אישום נגד הנאשם המייחס לו עבירות של **נהיגה ברשלנות** (סעיף 62 (2) בקשר עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה), **אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה**, (תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה), **ועבירה של גרימת תאונת דרכים וחבלה** (תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה).

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 30.6.13 נהג הנאשם את רכבו מסוג רנו, מ.ר. 14-000-14, ברחוב הרצל באופקים, לכיוון כיכר התנועה בצומת עם רחוב המלאכה, בו ישנו מעבר חצייה המיועד להולכי רגל. הנאשם נהג את רכבו ברשלנות, התקרב לצומת בחוסר זהירות, לא נתן זכות קדימה להולך רגל, וגרם לפגיעת רכבו בילד בן 13 שחצה אותה שעה את מעבר החצייה. להולך הרגל נגרמו חבלות בגופו כתוצאה מהתאונה.

3. במענה לכתב האישום הודה הנאשם בקרות התאונה, אך כפר באשמה, וטען כי התאונה נגרמה שלא באשמתו. בתום שמיעת חלק מעדויות המאשימה, ובעצת סניגורו, הודה הנאשם בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, וכפר בעבירת הנהיגה ברשלנות.

החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ולהרשיע אותו בעבירה בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

עמוד 1

גרסאות הצדדים

4. המאשימה הגישה מטעמה את הראיות הבאות: **ת/1** ו- **ת/2** - הודעות הנאשם במשטרה. **ת/3** - סקיצת מקום התאונה. **ת/4** - דו"ח נזק. **ת/5** - לוח תצלומים. **ת/6** ו- **ת/7** - מזכרים שערך העד אייל אפטי. **ת/8** - דוח בוחן תנועה. **ת/9** - ניסוי שדה ראיה. **ת/10** - הודעת הולך הרגל שנפגע בתאונה. **ת/11** הודעתו של אח הנפגע.

בדו"ח בוחן התנועה (ת/8) צוין בפרק "**המסקנות**" לאחר שהבוחן בחן את עדויותיהם של שני הולכי הרגל ובחן את שדה הראיה כי:

"מעדות הולך הרגל עד ראיה עולה כי:

הוא חצה לאחר שהרכב נתן לו זכות לעבור במעבר כשהגיע לקראת סוף המעבר הרכב החל בנסיעה ופגע עם החזית באחיו שחצה אחריו לאחר הפגיעה הרכב עלה עליו עם גלגל קדמי ימני.

מסקנות בוחן...

7. לא ברור לי מדוע נהג א לא הבחין בהולכי הרגל כלל לפני התאונה ואף הנהג לא סיפק הסבר לגבי זה.

8. הולכי הרגל חצו על מעבר החצייה ואף הנהג בהצבעתו על מקום הפגיעה אישר כי הפגיעה היתה על מעבר החצייה.

9. הגורם לתאונה אי מתן זכות להולך רגל במעבר חצייה מצג נהג פרטית א."

5. בהודעת הנאשם במשטרה (שהוגשה כ-ת/1) נרשמו מפיו הדברים הבאים:

"בתאריך 30.6.13 סמוך לשעה 11:30 לערך אני נהגתי ברכב הנ"ל ברחוב הרצל באופקים, הגעתי למעגל התנועה בצומת עם רחוב הנשיא ורציתי להמשיך לכיוון היציאה מאופקים, וביציאה ממעגל התנועה יצא ילד בריצה מבין המכוניות החונות שחנו על המדרכה מימין למעבר החצייה יצא הילד ופגעתי בו, לאחר הפגיעה אני עצרתי מיד, יצאתי מהרכב וראיתי את הילד ליד הרכב והתעלפתי ושפכו עלי המון מים".

....

ש. באיה מהירות נסעת?

ת. כשהגעתי למעגל מכיוון המרכז משאית חצתה את התנועה ואני עצרתי ואז התחלתי בנסיעה הייתי במהירות של 20 קמ"ש לערך."

6. כאמור לעיל, לאחר שנשמעו חלק מעדויותיהם המאשימה תיקן הנאשם את תשובתו לאישום, והודה

בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, וכפר בעבירה של נהיגה ברשלנות.

7. בסיכומיו, טוען ב"כ הנאשם כי משעומדת המאשימה על עבירת נהיגה ברשלנות, עליה להוכיח כי היתה בהתנהגותו של הנאשם מחשבה פלילית ולו ברמה הנמוכה ביותר, לטענת ב"כ הנאשם המאשימה לא הביאה כל ראיה מטעמה להוכחת מחשבה פלילית מצד הנאשם, ואף בסיכומי המאשימה לא טענה כלל לענין זה.

עוד טען ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי בוחן התנועה שחקר את הנאשם במשטרה, הזהיר אותו טרם חקירתו וכן במהלכה, כי הוא חשוד בעבירת נהיגה בקלות ראש, ולא הזהיר אותו כלל על עבירת נהיגה ברשלנות.

8. ב"כ הנאשם טוען עוד כי הנאשם עצר את רכבו לפני מעבר החצייה, ונתן להולכי הרגל לחצותו, אחיו של הנפגע הספיק לחצות את מעבר החצייה בשלמותו, ואז מסיבה לא ברורה המשיך הנאשם בנהיגה תוך שהוא פוגע בהולך הרגל השני. המאשימה לא סיפקה הסבר מה גרם לנאשם להמשיך בנסיעתו לאחר שעצר כדי לתת זכות קדימה להולכי הרגל, ועל כן משלא הוכחה כי התקיים יסוד נפשי של מחשבה פלילית, יש לזכות את הנאשם מעבירת נהיגה ברשלנות, ולהרשיעו רק בעבירת נהיגה בקלות ראש, בה כאמור הודה.

דין והכרעה

9. המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלה האם יש להרשיע הנאשם בעבירה של נהיגה בקלות ראש, בה הודה הנאשם, או לחילופין להרשיעו בעבירה של נהיגה ברשלנות.

עבירה של נהיגה בקלות ראש מוגדרת בתקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961, כדלהלן:

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

עבירה של נהיגה ברשלנות מוגדרת בסעיף 62(2) לפקודת התעבורה כדלהלן:

"נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המכסימאלית שנקבעה".

10. בפסיקת בתי המשפט נדונה סוגיה זו של ההבחנה בין עבירת הנהיגה ברשלנות לבין עבירת נהיגה בקלות ראש, במיוחד בשים לב להבדל המשמעותי בענישה בין שתי עבירות אלו, (נהיגה ברשלנות - פסילת מינימום של שלושה חודשים, ואילו בעבירת נהיגה בקלות ראש לא קיימת ענישת מינימום).

ב-ת"ד 10343/99 **מדינת ישראל נ' שק נועה** (בית משפט לתעבורה בתל אביב) קבע כב' השופט ח.טובי כדלהלן:

"מה ראה המחוקק להחמיר בענישה (חובת פסילה של 3 חודשים) בעבירה על פי סעיף 62 (2) לפקודה והעדרה של פסילת מינימום בעבירה על פי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה?

נראה איפה כי ההבדל בין שתי ההוראות הנ"ל הוא היסוד הנפשי. לאמור: על מנת שנהג פלוני יבוא בגדרה של העבירה על פי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה על המאשימה להוכיח קיומה של מחשבה פלילית ולו בדרגה הנמוכה ביותר, להבדיל מתקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה המצריכה הוכחת רשלנות (העדר מודעות) בלבד."

11. אם כן המחוקק מצא לנכון להבדיל בין "חוסר זהירות" ל"רשלנות" ו"לקלות ראש", כאשר המונח "קלות ראש" מופיע בשתי ההוראות החוק.

12. בהתאם לפסיקה ובין היתר זו אשר אוזכרה על ידי ב"כ הנאשם, ההבדל בין שתי ההוראות החוק נעוץ ביסוד הנפשי המתלווה לכל אחת מן העבירות.

כפי שציין כב' השופט טננבוים בת"ד 2136/05 **פרקליטות מחוז ירושלים נ. שויקי מוחמד** אשר צורף על ידי ב"כ הנאשם, על מנת להרשיע נאשם בעבירה על סעיף 62(2) המחייב כאמור ענישה מחמירה יותר, ישנו צורך באותה "תוספת יתירה" על המקרה הרגיל אשר יכולה להתבטא ביסוד הנפשי או ביסוד העובדתי, אך צריכה להיות תוספת כזו (סעיף 22 לפסק הדין).

בפסק הדין מובאות דוגמאות לעניין זה כאשר אחת מהן רלוונטיות ביותר לענייננו, ואולם לכך אחזור מאוחר יותר.

נדרשת אם כן, חומרה יתירה במעשי הנאשם אשר יכולה להתבטא ברמת היסוד הנפשי והמחשבה הפלילית הגבוהה יותר או בנסיבות העובדתיות החמורות יותר של ביצוע העבירה.

13. בפסק הדין שניתן בעניין ת"ד (ב"ש) 2518/97 **מדינת ישראל נ. משה קקון**, קבעה כב' השופטת רובין לביא כי על פי מידת העונשים ניתן ללמוד כי המחוקק קבע שלוש דרגות של רשלנות בדיני התעבורה:

א. הדרגה הנמוכה - נהיגה ללא זהירות או ללא תשומת לב מספקת.

ב. הדרגה הבינונית - נהיגה בקלות ראש.

ג. הדרגה הגבוהה - נהיגה ברשלנות.

14. עוד קבע בית המשפט בת"ד (חד) 1318/01 **מדינת ישראל נ. ירימי אבי**, כי ההחמרה העולה מסעיף 62(2) מבוססת על הדרישה לקיום יסוד נפשי, כאשר על התביעה להוכיח קיום מחשבה פלילית ולו בדרגה הנמוכה ביותר.

15. יסוד נפשי קובע דרישה של מחשבה פלילית שמשמעותה מודעות לטיב המעשה - ההתנהגות, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאת המעשה, ולעניין התוצאה נדרשות כוונה, קרי חזות מראש של התוצאה וחפץ בגרימתה. או לחילופין, פיזיות המתבטאת באדישות כלפי אפשרות גרימת התוצאה או קלות דעת, קרי נטילת סיכון בלתי סביר לגרימת התוצאה. הגדרה זו של היסוד הנפשי הינה מחוקק העונשין, כמפורש בספרו של יעקב קדמי, על הדין בפלילים חוק העונשין, חלק ראשון בעמוד 139.

16. ב- ת"ד 1388/02 **מדינת ישראל נ' ורדית הר לבן** (בית משפט לתעבורה בחדרה) קבע כב' השופט אביהו גופמן כדלהלן:

"על מנת להרשיע נהג בעבירה ע"פ סעיף 62 (2) לפקודה, על המאשימה להוכיח קיומו של יסוד נפשי, קרי פיזיות או מעשה רשלנות רבתי, המגיע עד קלות ראש, וזאת, להבדיל מתקנה 21 (ג) אשר אינה דורשת כתנאי להרשעה הוכחת יסוד נפשי כלשהוא, אלא רשלנות בלבד. סעיף 62 (2) דורש כתנאי להרשעה מודעות לתוצאות המעשה".

הבחנה זו בין שתי העבירות כפי שהוגדרה לעיל, שבה ונשנתה בשורה ארוכה של פסקי דין.

17. בענייננו, ולאחר שבחנתי את ראיות המאשימה, לא מצאתי כל ראיה לכך כי לנאשם היתה מחשבה פלילית ולו ברמה הנמוכה של פיזיות או קלות דעת. המאשימה לא הציגה הסבר באשר לשארע ברגעים לאחר שעצר הנאשם את רכבו ואפשר להולך הרגל לחצות את מעבר החצייה, אך המשיך בנסיעה בעוד הולך הרגל השני חוצה את מעבר החצייה, וגרם לפגיעה בו.

המאשימה לא נתנה הסבר נוסף לגורם לכך כי הנאשם המשיך בנסיעתו, ומשכך לא ניתן לקבוע כי הנאשם היה מודע לעובדות ולאפשרות גרימת התוצאות.

18. בהיעדר הסבר לקרות התאונה, ובמיוחד כאשר שהנאשם לא נהג בפראות, או במהירות מופרזת שאיננה מתאימה לתנאי הדרך, אלא עצב את רכבו לפני מעבר החצייה, ואז מסיבה לא ברורה המשיך בנסיעתו, לא ניתן לקבוע כי לנאשם היתה מודעות ומחשבה פלילית, אף לא מהסוג הקל.

במעשיו של הנאשם ובהתנהגותו אין חומרה יתרה, שכן לא ניתן ללמוד מהראיות שהובאו ע"י המאשימה כי נתלווה למעשה, יסוד נפשי המתבטא במחשבה פלילית בטרם בוצע המעשה.

בנסיבות אלה לא ניתן לייחס לנאשם עבירה הטומנת בחובה מודעות לטיב התנהגותו ולאפשרות הגרימה לתוצאת המעשה, החפץ בגרימתה, או לחילופין אדישות כלפי אפשרות גרימת התוצאה.

19. **אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות נשוא כתב האישום ובעבירה בניגוד לתקנה**

21(ג) לתקנות התעבורה, למעט בעבירה בניגוד לסעיף 62 (2) לפקודת התעבורה.

ניתנה והודעה היום ז' תמוז תשע"ה, 24/06/2015 במעמד הנוכחים.

איילת גרבי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בסופו של יום על פי הודאתו בביצוע עבירות נשוא כתב האישום למעט בעבירה של נהיגה רשלנית, כאשר בהכרעת הדין הורשע בעבירה בחוסר זהירות.

הנאשם גרם לתאונת דרכים בעת שחצו שני נערים מעבר חציה ואחד מהם נפגע חבלות שאינן קשות.

לנאשם רישיון נהיגה משנת 1970 ולחובתו נצברו עד כה 44 הרשעות קודמות, כאשר ב-10 השנים האחרונות הורשע הנאשם ב-4 עבירות בלבד, 3 מהן טכניות והעבירה האחרונה משנת 2006.

מדובר בעבר תעבורתי שאינו מכביד כלל נוכח וותק נהיגה של 44 שנים.

בנסיבות אלה ולאור תוצאות התאונה והרשעתו של הנאשם בעבירה שאיננה מחייבת השתתפות עונש פסילה בפועל ומשנפסל הנאשם מהחזקת רישיון נהיגה למשך 8 ימים, הנני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.

ב. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 2 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ז' תמוז תשע"ה, 24/06/2015 במעמד הנוכחים.

איילת גרבי, שופטת